

DEN UNIVERSELLE SUFIBEVEGELSE

Av Pir-o-Murshid Hazrat Inayat Khan

Meningen med Sufibevegelsen er å arbeide mot enhet. Hovedmålet er å bringe menneskeheten, delt som den er i mange fraksjoner, nærmere sammen i en dypere forståelse av livet. Den er en forberedelse til en tjeneste for verden, hovedsakelig på tre måter. En er den filosofiske forståelsen av livet; en annen er å forårsake fellesskap blant raser, nasjoner og trosbekjennelser; og den tredje er å møte verdens største behov, som er dagens religion.

Bevegelsens arbeide er å gi til verden den naturlige religion som alltid har vært menneskehetens religion: å respektere hverandres tro, hellige skrift og lærer. Sufibudskapet er ekkot av det samme guddommelige budskap som alltid har kommet og alltid vil komme til den opplyste menneskehet. Det er fortsettelsen av den sammen gamle religion som alltid har eksistert og alltid vil eksistere, en religion som tilhører alle lærere og alle hellige skrifter. Det er fortsettelsen av alle de store religioner som har kommet til forskjellige tider; og en forening av dem alle, hvilket var alle profeters ønske.

Sufibevegelsen består av alle dem som har de samme idealene om tjeneste for Gud og menneskeheten, og som har idealet om å vie en del av sitt liv til menneskehetens tjeneste på sannhetens vei. Bevegelsen har sine grupper, hvor medlemmene tilhører alle de forskjellige religioner, for alle er velkomne, Kristne, Buddhister, Parsere, Muslimer. Man stiller ingen spørsmål til noen tro eller mening; hver og en kan følge sin egen kirke, religion, trosbekjennelse; ingen trenger å tro på noen spesiell trosbekjennelse eller dogme. Det er en tankens frihet. Samtidig kan personlig veiledning bli gitt på veien, i både det ytre og indre liv.

De som tilhører den esoteriske skolen, sufiordenen, blir gitt studier i tillegg til personlig veiledning, betrodd kun dem som er klar til å motta dem. Det er ideer, åndelighet, moral eller filosofiske ideer, som ikke kan gis til alle i begynnelsen, men de blir gitt gradvis til dem som vil følge sannhetens vei. Men enhver søker av sannheten må huske én ting : at det første steg på sannhetens vei er å bli sann selv.

Alle gudstjenester er med i Den Universelle Gudstjeneste, Sufien's Guddommelige Tilbedelse: Den kristne, muslimske, hebraiske, zoroastriske, buddhistiske og hinduistiske - alle er inkludert. Derfor er det Kristi velsignelse som blir gitt fra alteret til den søker som Kristi velsignelse; den som søker etter velsignelsen til Moses, til ham blir Moses' velsignelse gitt; for han som søker velsignelsen til Buddha er det Buddha's velsignelse; men de som søker velsignelsen hos alle disse som har kommet til forskjellige tider, blir velsignet av alle.

Vi blander oss ikke inn i idealene til noen, ikke med hans hengivelse til sin lærer; det ville være absurd å tenke at et barn skulle elske et annet barns mor mer enn sin egen. Og hvem har rett til å sammenlikne og kategorisere de store lærere eller hellige skrifter? Ingen; det er i vårt hjertes hengivelse til idealet vi tilber at vi kan plassere vårt ideal; og det er vår egen angående; ingen kan blande seg inn i det.

Noen jenter lekte en dag, og hver jente sa etter hverandre, "Min mor er best." Den andre sa, "Nei, min mor er best." Og de kranglet alle sammen. Men en klokere jente blant dem sa, "Å, nei; det er moren som er yndig, om det så er din mor eller min mor." Blander Sufibevegelsen seg derfor inn i andres hengivenhet til sin lærer? Aldri. Men samtidig, inviterer den sjeler til å se at kilden og målet til all visdom er en, det er i denne sannhet at all velsignelse vil bli gitt til de sjelene som søker den.

På alteret er plassert religionenes skrifter nevnt over, og det er også lys som representerer alle disse religionene. De forskjellige lys som blir tent viser vår overholdelse og respekt overfor alle de forskjellige lærere, religioner og skrifter. De viser oss at det er et lys og mange lamper. Det er ikke lampene som først bør tas til sinnet; det er lyset som først bør tas inn i hjertet.

Det er religionens enhet som Jesus Kristus kom for å lære bort; Moses' lære og Mohammed's bestrebelser var alle mot dette ene mål. Alt som Buddha har lært, alt som Krishna har sagt, er summert opp i en ting: at det er et lys som er det Guddommelige Lys, og det er veiledningen som kommer fra dette lys som blir menneskehetens vei å gå.

Men selv om Sufi-idealet er uttrykt i så mange former, har også Sufiene et formløst ideal å tilbe. Formen er å hjelpe dem som trenger å se en form, for all undervisning er egentlig en innlæring av navn og former.

Hvis det ikke var navn og former så ville vi ikke ha lært dem. Men formen gir forestillinger om hva som er bak den, av den ene og samme Sannhet som er bak alle religioner. Derfor er også sufigudstjenesten en lære, men likevel er hver Sufi fri til å bruke form eller ikke. Sufien er ikke bundet av en form. Formen er til hans bruk, ikke til å fange ham.

I den Universelle Sufismen er det ikke noe presteskap i vanlig forstand, presteskap skal bare utføre gudstjenesten og oppfylle behovet for en prest som alltid eksisterer i vårt daglige liv. De som er ordinert i Sufi bevegelsen blir kalt Sirajer og Cherager. Det er ingen diskriminering mellom kvinner og menn. Den verdige sjel blir viet; dette viser verden at på alle steder - i kirken, i skolen, i parlamentet, i rettsalen - så er det kvinnen og mannen sammen som gjør evolusjonen komplett. Men på samme tid er alle sufier prest, predikant, lærer og elev til alle sjeler han møter i verden.

Sufi bønnene slik som Saum og Salat er ikke menneskeskapte. De har kommet fra Oven, akkurat som det i enhver åndelig rekonstruksjonsperiode blir gitt bønner. Og det er all kraft og velsignelse i dem, spesielt for dem som tror.

Hva er sann bønn? Hyllest til Gud. Og betydningen av hyllesten? Verdsettelse; og på denne måten åpner man hjertet mer og mer til den Guddommelige Skjønnhet man ser i manifestasjonen. Man kan aldri være for takknemlig. Barn bør lære verdsettelse, ikke for sin egen del, men for fordelene de får av å lære, ære og verdsette ting. Ved å ikke lære dem dette, berøver man dem en stor dyd; for gleden ligger i verdsettelsen av visse ting eller tilstander. Bønn trener sjelen til å bli mer verdsettende til Guds godhet.

Man kan be stille; men opplevelsen er sinnsmessig, og ved å si ordene høyt trenger de gjennom akashaene i kroppen og når vårt vesens indre plan. Bønner gjentatt høyt har større effekt på sjelen en stille bønn. Bønn er tilbudt for vår egen del, ikke for Guds.

Handling er også sinnsmessig; den lager bildet av hvert atom i kroppen og tanken som er bak den. Hvert atom i kroppen ber, til og med blodcellene; hele vesenet blir en bønn. Slik er bønnens bevegelse en sinnsmessig handling. Med hvert øyeblikk, lager vi et slags bilde som preger hvert atom i kroppen vår. Dette påvirker vår sirkulasjon, og ved sirkulasjonen blir hele vårt vesen berørt; det vises til og med på huden.